

РОЗДІЛ 1

Розкажи мені ще раз, як ви вперше грали в шахи в парку, — обличчя Джеймсона ледь виднілось, але навіть у поганому світлі я бачила блиск у темно-зелених очах хлопця.

Лише таємниці (і ніщо інше) змушували серце Джеймсона Готорна битися швидше.

— Це сталось одразу після похорону моєї матері, — сказала я. — За кілька днів, можливо, за тиждень.

Ми були в тунелях під Готорн-хаусом, тут нас ніхто не міг почути. Минуло менше місяця відтоді, як я переступила поріг розкішного техаського особняка, і тиждень — як ми розгадали таємницю, навіщо мене туди привезли.

Якщо розгадали.

— Ми з мамою часто гуляли в парку, — я заплющила очі, щоб зосередитися на фактах, а не на тому, як жадібно Джеймсон ловив кожне моє слово. — Вона називала це марною грою в блукання, — зібравшись на силі, я розплющила очі. — За кілька днів після похорону мами я вперше пішла до парку без неї. Коли підійшла до ставка, побачила натовп. На тротуарі лежав чоловік

із заплющеними очима, загорнутий у рвані ковдри. Безхатько.

Джеймсон уже чув це все, але був зосереджений на мені.

— Люди думали, що він мертвий або знепритомнів п'яним. А потім він сів. Я побачила полісмена, який пробрався крізь натовп.

— Але ти дісталася першою, — Джеймсон не зводив з мене очей, губи викривилися в посмішці. — І попросила його зіграти в шахи.

Я не очікувала, що Гаррі пристане на мою пропозицію, не кажучи вже про те, що виграє.

— Після цього ми грали щотижня. Іноді двічі або тричі на тиждень. Я не знала про нього нічого, крім імені.

Насправді його звали не Гаррі. Він збрехав. І саме тому я тепер у цих тунелях із Джеймсоном Готорном. Ось чому хлопець знову дивиться на мене так, немов я загадка, яку він (і тільки він) може розгадати.

Те, що мільярдер Тобіас Готорн залишив статки незнайомці, яка товаришувала з його «мертвим» сином, не могло бути збігом.

— Ти впевнена, що це Тобі? — запитав Джеймсон, і атмосфера напружилась.

Останнім часом я мало в чому була впевнена. Три тижні тому я була звичайною дівчиною, яка ледве зводила кінці з кінцями, відчайдушно намагаючись вижити в школі, здобути стипендію і звалити. Потім, як грім серед ясного неба, я дістала звістку, що один із найбагатших чоловіків у країні згадав мене в заповіті. Тобіас Готорн залишив мені мільярди, майже всі свої статки, а я поняття не мала чому. Ми з Джеймсоном витратили два тижні на розгадування загадок і підказок старого. Чому я? Через моє ім'я. Через той день, коли я народилась. Бо

Тобіас Готорн поставив на те, що я зможу зібрати його розколоту сім'ю до купи.

Або принаймні це те, у що ми були змушені повірити, завершивши останню гру старого.

— Я впевнена, — відказала люто. — Тобі живий. І якщо ваш дідусь знав це... Я розумію, це «якщо» — сумнівне. Але якщо він справді знав, ми маємо припустити, що він або вибрав мене, тому що я була знайома з Тобі, або навіть звів нас разом.

Коли й було щось, що я дізналася про померлого мільярдера Тобіаса Готорна, — це те, що він був здатен організувати ледь не що завгодно й маніпулювати ледь не ким завгодно. Він обожнював головоломки, загадки та ігри.

Так само як Джеймсон.

— Що, як у той день у парку ти не вперше зустріла мого дядька? — Джеймсон ступив крок до мене — і якась нечестива енергія разом із ним. — Поміркуй про це, спадкоємице. Ти сказала, що того єдиного разу, коли мій дідусь зустрів тебе, тобі було шість років і це сталося у забігайлівці, де твоя мати працювала офіціанткою. Він почув твоє повне ім'я: Айворі Скіта Грін. Іншими словами — *«гра то війна і риск»*. Така людина, як Тобіас Готорн, могла запам'ятати твоє ім'я.

— Це так.

Джеймсон тепер стояв поруч зі мною. Небезпечно близько. Усі Готорни були дуже привабливі. Аж занадто. Вони могли впливати на людей — і Джеймсон уміло користався цим, щоб отримувати бажане. *Зараз йому було щось потрібно від мене.*

— Чому мій дідусь, техаський мільярдер із цілим штатом власних шеф-кухарів, обідав у забігайлівці в Коннектикуті, у містечку, про яке ніхто ніколи не чув?

Мої думки бігли одна поперед одної.

— Ти думаєш, він щось шукав?

Джеймсон хитро посміхнувся.

— Або когось. Що, як старий пішов туди шукати Тобі й знайшов тебе?

Він якось дивно вимовив «тебе». Наче я була кимось. Неначе я щось означала. Але ми з Джеймсоном уже проходили це.

— А все інше — це відволікальний маневр? — я відвела погляд. — Мое ім'я. Той факт, що Емілі померла в мій день народження. Загадка, яку залишив твій дідусь. Усе це — просто брехня?

Джеймсон не відреагував на згадку про Емілі. Коли він розгадував таємницю, ніщо не могло відволікти його, навіть ця дівчина.

— Брехня. Або відвертання уваги.

Він потягнувся прибрати пасмо волосся з мого обличчя, і кожен нерв у моєму тілі перейшов у стан підвищеної готовності. Я різко відступила.

— Припини так на мене дивитися, — сказала строго.

— Як «так»?

Я глянула на нього зверху вниз.

— Ти вмикаєш чарівність, коли чогось хочеш.

— Спадкоємице, це було боляче! — ніхто не міг зрівнятися з усміхненим Джеймсоном. — Усе, чого я хочу, — це щоб ти трохи поколупалась у пам'яті. Дідусь мислив у чотирьох вимірах. У нього могло бути кілька причин вибрати тебе. Навіщо вбивати двох зайців одним пострілом, завжди говорив він, коли можна вбити дванадцять?

Щось у його голосі, у тому, як він дивився на мене, легко збивало з пантелику. Можливості. Таємниця. *Він сам.*

Але я не з тих людей, які припускаються тієї самої помилки двічі.

— Може, ти неправильно все зрозумів, — я відвернулася. — Що, як твій дідусь не знав, що Тобі живий? Що, коли Тобі зрозумів, що старий спостерігає за мною? І обдумує варіант залишити всі статки мені?

Гаррі, якого я знала, був ще тим шахістом. Можливо, той день у парку — не збіг. Може, він шукав мене.

— Ми дещо упускаємо, — хлопець підійшов до мене. — Або, — пробурмотів просто мені в потилицю, — ти щось приховуєш.

Він мав рацію. Я не стала відкривати всі карти, а Джеймсон Вінчестер Готорн навіть не претендував на довіру.

— Я знаю, як це буває, спадкоємице.

Я практично чула цю криву посмішку.

— Якщо хочеш грати так, чому б не урізноманітнити гру?

Я повернулася до нього. Дивлячись в його очі, складно було не згадати, що Джеймсон дівчат цілує з певною метою. Це було грубо. *Це було не насправді*, нагадала собі. Я була частиною головоломки, інструментом. Я досі частина головоломки.

— Не все довкола — гра, — зауважила я.

— І, можливо, — додав Джеймсон, очі його палали, — у тому й проблема. Може, саме тому ми марно блукаємо цими тунелями знову і знову, повторюючи одне й те саме безрезультатно. Тому що це ще не гра. У грі є правила. У грі є переможець. Може, спадкоємице, те, що нам з тобою потрібно, аби розгадати таємницю Тобі Готорна, — це невеличка мотивація.

— Яка саме мотивація? — примружилась я.

— Як щодо пари? — Джеймсон підняв брову. — Якщо я першим у всьому цьому розберуся, тобі доведеться пробачити й забути мою маленьку помилку після того, як ми розшифрували загадку Чорного лісу.

У Чорному лісі ми з'ясували, що колишня дівчина Джеймсона померла в мій день народження. Уперше стало ясно, що Тобіас Готорн вибрав мене не тому, що я особлива. Він вибрав мене, бо це вплинуло б на його родину.

Одразу ж після цього Джеймсон охолов до мене.

— А якщо виграю я, — сказала, дивлячись у зелені очі, — тобі доведеться забути, що ми цілувалися, і ніколи не намагатися зачарувати мене, аби я знову тебе поцілувала.

Я не довіряла йому, але не довіряла й собі поруч із ним.

— Ну що ж, спадкоємице... — Джеймсон ступив крок уперед і, наблизивши губи до мого вуха, прошепотів: — Гра починається.

РОЗДІЛ 2

Ми уклали парі. Джеймсон пішов тунелями в одному напрямку, а я — в іншому. Готорн-хаус був масивним, просторим, настільки великим, що навіть за три тижні я не оглянула його повністю. Можна витратити роки, досліджуючи це місце, і все одно не дізнатись про всі входи й виходи, потаємні лазівки та сховища — і це ще не враховуючи підземних тунелів.

На щастя, я швидко вчуся. Я скоротила дорогу від спортзалу до тунелю, який тягнувся під музичною кімнатою. Пройшла під солярієм і піднялася потаємними сходами до великої кімнати, де знайшла Неша Готорна, який звично спирався на кам'яний камін. Чекав.

— Привіт, крихітко.

Хлопець і оком не змигнув, коли я з'явилась наче нізвідки. Здавалося, ніби весь особняк може впасти, а старший Готорн і далі спиратиметься на камін. Неш, імовірно, зняв би свого ковбойського капелюха лиш перед самою смертю.

— Привіт.

— Ти ж не бачила Грейсона, правда? — байдуже, з тєхаським акцентом запитав Неш.